

Toespraak voor uitreiking Draaginsignes Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers door de gouverneur van Limburg, drs. Emile Roemer op woensdag 20 mei 2026 te Grathem.

Beste mensen,

Wat mooi om hier vandaag te zijn,
in de Kruidentuin van Kasteel Groot Buggenum.

Een bijzondere plek
voor een bijzondere bijeenkomst.

Want vandaag zijn hier mensen bij elkaar
die allemaal op hun eigen manier weten
wat dienen betekent.

U weet wat het betekent
om verantwoordelijkheid te dragen.
Om beschikbaar te zijn
als er een beroep op je wordt gedaan.

En een aantal van u weet helaas ook
wat het betekent
als die dienst sporen nalaat.

Lichamelijk.

Mentaal.

Of allebei.

Vandaag reiken we de Draaginsignes
Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers uit.

En ik mag dat vandaag doen
als beschermheer van de BNMO,
afdeling Limburg.

Dat vind ik bijzonder.

Want ook op deze plek
mag Limburg vandaag laten zien
wat het belangrijk vindt.

En vandaag laat Limburg zien:
wij zien u.

Wij erkennen wat u hebt gegeven.
En wij erkennen ook
wat u daardoor bent kwijtgeraakt.

Dat is belangrijk.

Want erkenning
is meer dan een woord.

Erkenning is dat iemand zegt:
ik kijk u aan.

Ik zie het uniform.
Ik zie de functie.
Ik zie de jaren van dienst.

Maar bovenal zie ik de mens daarachter.

De mens
die soms nog iedere dag merkt
dat dienen doorgaat wanneer de missie voorbij is.
Wanneer het dienstverband eindigt.
Wanneer de buitenwereld denkt:
nu zal het wel weer goed zijn.

Juist daarom is dit draaginsigne zo betekenisvol.

Het is klein van vorm,
maar groot in betekenis.

Het bestaat uit een zwaard en lauweren.
En die Latijnse woorden:

Serviendo laesus.

Gewond door te dienen.

Dit draaginsigne zegt:
u bent gewond geraakt
in dienst van iets groters.

In dienst van vrede.
Van veiligheid.
Van de rechtsstaat.
Van anderen.

En dat mag zichtbaar zijn.

Zichtbaar, zodat het verhaal dat u draagt
ook door anderen wordt opgemerkt.

Zichtbaar, zodat erkenning een vorm krijgt.

Zichtbaar, zodat een ander misschien in één oogopslag begrijpt
wat woorden soms maar moeilijk kunnen zeggen.

Vorig jaar, bij het 80-jarig jubileum van de BNMO,
werden de eerste draaginsignes symbolisch uitgereikt.

Dat was een mooi en belangrijk moment.

En vanaf dit jaar
kan iedereen die daarvoor in aanmerking komt
dit draaginsigne aanvragen.

Dat zo'n teken er nu is,
komt natuurlijk niet uit de lucht vallen.

Daar is jarenlang aandacht voor gevraagd.
Door mensen die weten
hoe belangrijk erkenning is.

Precies daarin ligt de kracht van de BNMO.
Al 81 jaar lang.

De Bond van Nederlandse Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers
ontstond in 1945.

In een tijd waarin mensen terugkeerden met verwondingen,
met verlies
en met ervaringen
waar nauwelijks woorden voor waren.

Er was weinig geregeld.
Maar er was wél onderlinge kracht.

Mensen die zeiden:
als het moet,
dan doen wij het zelf.

Zo groeide de BNMO uit tot een bond
van zorg, steun, erkenning
en kameraadschap.

Een van de grote gezichten uit die geschiedenis
was Willem 'Bib' van Lanschot.

Hij gaf de BNMO een zin mee
die vandaag nog steeds overeind staat:

*Je bent pas verslagen,
als je het zelf opgeeft.*

Ik vind dat heel treffend.

Omdat die zin ruimte laat
voor pijn, tegenslag en verdriet.

Maar ook zegt:
u bent meer dan wat u is overkomen.

Het laatste woord
is aan de mens die verdergaat.
En aan de mensen
die naast hem of haar blijven staan.

Dan denk ik uiteraard aan het thuisfront.
Aan de partners, kinderen, familieleden en vrienden die naast u staan.

Want letsel draag je zelden alleen.

Thuis wordt er megedragen en meegevochten.

Daarom is dit draaginsigne vandaag
ook een beetje voor u.
Voor iedereen die naast iemand is blijven staan.

Ook dat verdient waardering.

Beste mensen,

Limburg heeft een warme band met Defensie.

Met onze veteranen.

Met de Limburgse Jagers.

Met de herdenkingen in dorpen en steden.

Met families waarin dienstbaarheid
van generatie op generatie wordt doorgegeven.

En vandaag laat Limburg zien,
dat die band méér is dan geschiedenis alleen.

Straks mag ik het Draaginsigne Militaire Oorlogs- en Dienstslichtoffers uitreiken.

Voor uw dienst.

Voor uw offers.

Voor uw verhaal.

Ik doe dat met groot respect.

En ik vind het een bijzondere eer
dat ik dat vandaag hier mag doen.

Dank u wel.